

POSTANOWIENIE

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 18 czerwca 2013r.,
sprawy **A. J.**
skazanego z art. 200 § 1 kk i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 22 sierpnia 2012 r., sygn. akt [...]
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w T.
z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt [...],

p o s t a n o w i ł

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w T. wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 r., uznał A. J. za winnego tego, że:

- 1) od maja 2009 r. (dokładnej daty nie ustalono) do dnia 2 listopada 2009 r. w J. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuszczał się obcowania płciowego oraz innych czynności seksualnych wobec swojej małoletniej, poniżej 15 roku życia, córki K.J. urodzonej 2 listopada 1994 r., tj. przestępstwa z art. 200 § 1 k.k. i art. 201 k.k. w zw. z art.

11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. wymierzył karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- 2) od stycznia 2010 r. (dokładnej daty nie ustalono) do 24 maja 2011 r. w J. , działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, dopuszczał się obcowania płciowego ze swoją córką K. J., tj. występku z art. 201 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 201 k.k. wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności.

Następnie Sąd na podstawie art. 85 i 86 § 1 k.k. wymierzył karę łączną 5 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres tymczasowego aresztowania od 24 maja 2011 r., na podstawie art. 41a § 2 i § 4 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzekł środek karny na okres 5 lat, na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. rozstrzygnął o dowodzie rzeczowym, zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, który miał wpływ na jego treść, polegający na nieprawidłowym przyjęciu, iż oskarżony A. J. dopuścił się zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy zebrane dowody pozwalają na stwierdzenie, iż nie można oskarżonemu przypisać zarzucanych mu czynów bez rażącego naruszenia zasady *in dubio pro reo*;
2. obrazę następujących przepisów postępowania:
 - a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na ocenie zeznań świadków, z nadmierną swobodą, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, a także na błędnej ocenie zeznań świadka [...] poprzez uznanie, iż nie miały one większego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, a także że były niewiarygodne, w sytuacji, gdy ich zeznania miały znaczenie w zakresie oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, a w konsekwencji dla rozstrzygnięcia sprawy, co doprowadziło do sytuacji, w której okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego A. J. nie zostały uwzględnione, mimo że zachodziły ku temu wystarczające podstawy,
 - b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. polegającą na ocenie zeznań pokrzywdzonej, z nadmierną swobodą, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, na niekorzyść oskarżonego,

w sytuacji, gdy szczegółowa analiza sprawy prowadziła do wniosku, iż budziły one poważne wątpliwości z punktu widzenia ich prawidłowości, a także zawierały wewnętrzne sprzeczności,

- c) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na nie rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego,
- d) art. 201 k.p.k. poprzez oparcie wyroku na opinii biegłego, która to opinia jest niepełna, niejasna i zawierała sprzeczności w treści samej opinii,
- e) art. 170 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrony w zakresie w jakim dotyczył on wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii zespołu biegłych, gdy w świetle okoliczności sprawy ewentualna opinia takie zespołu mogła mieć doniosłe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Obróńca w konkluzji wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów albo uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2012 r., Sąd Okręgowy uchylił orzeczenie o karze łącznej, po czym zmienił zaskarżony wyrok przez przyjęcie, że zachowania opisane w pkt 1 i 2 stanowią jedno przestępstwo wyczerpujące dyspozycję art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 201 k.k. i art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k. i na podstawie art. 201 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 4 lat pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył okres tymczasowego aresztowania, zaś w pozostałej części utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, a nadto zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za II instancję.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił:

- „1. rażące naruszenie art. 7 k.p.k., i art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 k.p.k. i art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadne zaakceptowanie przez Sąd Okręgowy powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodów dokonanej przez Sąd I Instancji, która jednocześnie narusza zasadę obiektywizmu procesu przez niedostrzeżenie, że dowód z zeznań pokrzywdzonej K. J., jakoby skazany dopuścił się czynu opisanego w treści wyroku, pozostaje w jaskrawej sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego, z zeznaniami pozostałych

świadków [...], dokumentacją lekarską i opinią psychologiczną, która jest niepełna, niejasna i zawiera wewnętrzne w swej treści sprzeczności,

2. rażące naruszenie art. 201 k.p.k. i art. 170 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 443 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niezasadną akceptację przez Sąd Okręgowy powierzchownej, jednostronnej i sprzecznej z zasadami prawidłowego rozumowania oceny dowodu w postaci opinii psychologicznej dokonanej przez Sąd I Instancji, która jednocześnie narusza zasadę obiektywizmu procesu, a także przez niezasadną akceptację przez Sąd Okręgowy stanowiska, że nie zachodzi potrzeba przeprowadzenia dowodu z opinii zespołu biegłych, gdy opinia jest niepełna, niejasna i zawiera wewnętrzną sprzeczność, gdy w świetle okoliczności sprawy opinia takiego zespołu, jak wnioskowano, ma doniosłe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy”.

Skarżący wniósł o „uchylenie w całości powyższego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania”.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna jest oczywiście bezzasadna.

Wiodącą tezą obu zarzutów jest niezasadne zaakceptowanie przez Sąd odwoławczy oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji i przez to rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. Uzasadnienie tych zarzutów sprowadza się jednak do przedstawienia kolejny raz własnej oceny materiału dowodowego, bez rzeczowego, przekonującego wykazania, na czym polegało zarzucone uchybienie. Wbrew stanowisku kasacji, zadaniem Sądu Okręgowego nie było podzielenie ocen wyrażonych w apelacji albo przeanalizowanie dowodów i dojście do tych samych wniosków, co skarżący, lecz weryfikacja trafności ocen Sądu Rejonowego przez pryzmat postawionych w apelacji zarzutów. Sąd odwoławczy należycie wywiązał się z tego zadania, co znalazło odzwierciedlenie w motywach jego wyroku. Dlatego nietrafny jest również zarzut naruszenia art. 457 § 3 k.p.k.

Przechodząc do dowodów wymienionych w zarzutach kasacyjnych, Sąd Okręgowy podał, dlaczego zaakceptował negatywną ocenę wyjaśnień oskarżonego i świadków wskazanych w 1. zarzucie (zob. s. 6 – 7 motywów). Szerokie odwołanie

się do argumentacji Sądu *meriti* jest uzasadnione jej wysoką jakością. Nie było zatem potrzeby powielania tej argumentacji ani jej rozbudowywania. Sądowi Okręgowemu, w przeciwieństwie do kasacji, nie umknęły okoliczności przemawiające za wiarygodnością zeznań pokrzywdzonej i świadków, którym ujawniła postępowanie oskarżonego. Jeżeli idzie o rzekome wykluczenie jego sprawstwa ze względu na wyniki badania lekarskiego pokrzywdzonej („virgo”), taki zapis w dokumentacji był odbiciem tylko jej oświadczenia. Kwestia ta została poddana analizie i trafnej ocenie Sądu *meriti* (s. 10 uzasadnienia w zw. z k. 261), a następnie Sądu odwoławczego (s. 5 motywów). Sąd ten również gruntownie i przekonująco rozprawił się z zarzutami z pkt 2 d i e apelacji, czemu dał wyraz na s. 8 – 11 uzasadnienia. Kasacja w tym zakresie ogranicza się do ogólnikowych uwag, bez wykazania wad przeprowadzonego dowodu z opinii psychologicznej, o której mowa w art. 201 k.p.k., i mankamentów oceny Sądu odwoławczego co do tego dowodu. Skoro opinia biegłej K. G.-S. nie była obarczona niedostatkami określonymi w art. 201 k.p.k., to nie zachodziła potrzeba dopuszczania dowodu z opisami innego biegłego czy zespołu biegłych różnych specjalności, jak podnoszono w apelacji. W szczególności, bezprzedmiotowe okazało się zlecenie temu zespołowi wypowiedzi, czy pokrzywdzona była ofiarą przemocy seksualnej, skoro tego nie twierdziła ani taki sposób postępowania oskarżonego nie został mu zarzucony, a przede wszystkim, takie zachowanie należy do sfery ustaleń faktycznych Sądu, a nie opiniowania biegłych. Wreszcie, Sąd odwoławczy prawidłowo odniósł się do zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k., co też umknęło skardze kasacyjnej.

Z tych wszystkich względów podlegała ona oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.